

11 J7 738

575

Herrn Prof. Dr.
D. Kaufmann
in tiefer Verehrung.

זכוח לבני ושמעי

מאת

ר' עמנואל פראנשיס.

י"ל ראשונה עפ"י כתי' ברלין

על ידי

חיים בראדי.

(הוצאה מיוחדת מ"החוקר" שנה ראשונה).

קראקא

בדפוסו של יוסף פישער, (גראָדאָססע נו. 62).

שנת תרנ"ג לפ"ק.

KRAKAU, 1893.

Druck von Josef Fischer Grodgasse 62.

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 575.

לכבוד מטיבי ואיש חסדי, אדם המעלה, נדיב הלב ויקר הרוח

מו"ה ישראל רוזנבליטה נ"י

ולכבוד אשתו היקרה מנשים באהל תבורך

מרת חנה מולדת בית מונק תחיה

לאות התודה והכבוד

מאת המו"ל.

ראש דבר.

בין החכמים אשר לא נתעו בשוא להאמין בשבתי צבי, וְמִנּוּ גַם הַאֲחִים ר' יעקב ור' עמנואל פראנשים¹. בראותם את הפרעות אשר פרעו ש"ץ ובני בריתו בישראל גזרו אמר ללחום בהרף נפש מלחמת ה' ותורתו ומלחמת עמם, ואף כי ידעו כי בנפשם הוא, וכי ש"ץ וסיעתו ירדפום עד חרמה ויעשו בהם שפטים — כאשר היה באמת — לא יכלו לשלוט ברוחם, ויתפשו עם וקסת סיפורים ויערכו לנגדו מלחמה, ובה' במחו כי לא יבושו, וכאשר לא ירא לכם את ש"ץ, כן לא שמו לב גם לפעולות אחיהם בני עמם אשר כמשלמי רעה תחת טובה שמתום תחת רדפם טוב ויחשבום לכופרים ואפקורסים, וכנבזי כח לחמו מלחמת ה', עד אשר נגדע קרן שבתי צבי והשליך ארצה.

ואולם ר' יעקב פראנשים, איש חכם לבב ונבון דבר, ידע עד מאד כי גם בנפול ש"ץ לא תעבור עוד הסכנה הגדולה אשר רחפה על ראש ישראל. הוא הבין כי ש"ץ איננו רק צפע אשר יצא משרש נחש, היא "הקבלה המזויפת" אשר נהו אחריה יהודי אשליה בעת ההיא², ולכן גמר אמר ללחום מלחמת תנופה גם נגד מורדי האור אשר חסו בצל הקבלה הכוזבה, ויכתב את שירו המפורסם: "אשרי העם אשר בחר לו יה", אשר בו ישלך שקוצים על המקובלים אשר היו בזמנו. בדברים יורדים חדרי כמן יתנפל ר"י על ראנשים אשר קראו זוהר כפה לא נזהר מנבלות לעג ורמיה, ועל הכוערים כעם אשר לא קראו במקרא, לא שנו במשנה ולא למדו תלמוד וראוים רק "לתפוש במשומ דוניא", וככז' הרחיבו עז בנפשם לגשת אל הקדש "ולשלוח יד בעץ החיים" עד כי יהפך על ידיהם "כרם הסוד לסורי הגפן נכריה". השיר הזה נדפס בעוד ר"י בחייו, והי כבוא דברי השירה לאזני המקובלים הצבועים, כערה כם כאש קנאתם וישפכו על ר' יעקב כמים את זעמם. גם רבני מנובה, אשר לא הכינו את דבריו ויחשבו עליו רעה כי עויץ הוא את הקבלה האמתית, רדפוהו ומנוחה הדריכוהו ויכרזו ככל בית הכנסת, כי כל איש ואשה אשר המצא תמצא בידם השירה הזאת יביאנה אל בית ועדם, והם השליכוהו אל האח וישרפוהו, ולא נשארה רק אחת ביד המחבר³. אז ראה רע"פ⁴ כי לא עת לחשות היא כ"א עת לדבר ולהוכיח צדקת אחיו לעיני השמש, לבל יהיה בעיני העם כמין וככופר בעקר, ויכתוב את הוכוח לבני ושמעי, אשר בו יראה לרעת, כי צדקו דברי אחיו, אין בהם נפתל ועקש. ר"י רק על החוסים בצל הקבלה המזויפת העיר כל המתו, אבל את חכמת הקבלה האמתית הוקיר עד מאד.

את הוכוח הזה מצאתי באוצר הספרים הגדול פה ברלין (Ms. or. qu. No. 488). ואמרת להוציאו לאור בתקותי כי דורשי תולדות הקבלה ימצאו בו חפץ.

חב"ר.

ברלין כ"א אדר תרנ"ג.

(1) ראה אודותם בהמאמר "אור וחשך" להח' ר"ד כהנא (אוה"ס שנה א'), במבואי לס' "מתק שפתים" אשר הוצאתי לאור ובהוספות שם סי' ב'.
(2) ראה בהמאמר הרד"ב הנ"ל עמוד 11.
(3) ראה מש"ב בהוספה ב' לס' "מתק שפתים".
(4) ר' יעקב מת מועזר רעה ויוגן בשנת תכ"ו; ראה סוף הוכוח הזה.
(5) במבואי לס' הנ"ל הארכתי לדבר על כה"י הזה.

וכוח לבני ושמעי.

לבני. מאין ולאן שמעי?

שמעי. מבה"כ לבקשך אלופי ומיודעי, כי שמעתי אומרים באו אליך שירים נבחרים, מאירים לארץ ולדרים, ובפרט שירה הדורה, יפה כלבנה וכחמה ברה, לא ידעתי שם מחברה. ולכן לבני, מרים ראשי, צמאה לך נפשי, ועשה חסד עמדי והעתיקה או הראה לי ואקראה.

לבני. השירה הזאת מבחר כל השירים חברה החר"ף ז"ל, בלבנות בינה מקוטרת, ובתוכחת מגולה ואהבה מסותרת, ינופף ידו נגד עוילים, אוילים סכלים שכלם שועלים, כרם ד' צבאות מחבלים, אשר יקראו בשם מקובלים, ואלה גברו ולא לאמונה, ועל ה' לא דברו נכונה, ולכל מי שלא יאמין בם יקראו "מקטני אמנה".

שמעי. אולי זאת היא השירה היפיה, המתחלת "אשרי העם אשר בחר לו יי", אשר קהלת מנטובה הומיה, הורידו מעליה עדיה, ויכריזו בכל בתי כנסיה וכנסיה, כי כל אשר נמצאה לו לא יקראה, ולבית ועדם וביאורה? כבר ראיתיה, וכחותם על לב שמתיה, והעבודה! כי היא שירה מפוארה, בשרר האמת מתוארה, לא ישקל כסף מחירה, ורחוק מפנינים מכרה. לה משפט הבכורה, לזאת תקרא שירה, כי מאיש גדול [ושר] לוקחה זאת, והאנשים אשר דברו עליה עזות, במארה הם נאָרים, כי שקר הם דוכרים, בנכליהם אשר הם צוררים; כי מחבר השיר ידו בכל, ויחכם מאיתן ומהימן ומכלכל, ויקראו אותו נחל אשכל, כי לו ניתן השכל לנחלה, לשם ולתהלה, ובאמת אמרו כל רואיו: "ברוך שהלק מכבודו ליראיו".

לבני. דברך נכונה כי זה הגביר, בעיון הגמרא היה לבו אביר, והוא גמיר וסביר, ובמליצת השירים ידו כביר, ועל פני תלמידיו טובו העביר, וברכות לראש משביר. והאנשים אשר רדפוהו חנם, וידרכו את קשתם לשונם, ישאו עונם, וברעתם יצמיתם קונם, וישב עליהם את עונם, וסופם יורשים גהינם, אשר ישמנהו תחת אהבה, ועל שירו הוציאו דבה, ויאמרו ערו ערו עד היסוד בה. ועליהם נשא החר"ף ז"ל משלו ויאמר:

ב.

עד מה נהי להם אסירי כלא?
רחום, גאל! חנון, פדות הקריבה!
אנא, אלקים! ריב ערתך ריבה!
כי מסבול עוד מעמסם תלא.

א.

האם כמות כל איש ימותן אלה?
צורי! בראשם פעלם השיבה,
תחת שלשתם פירשאלו הרחיבה,
יהיו כקרח נא לנם ופלא!

ג.

אלה—בעזות עמך רטמו,
כל עובדך להם יהי לטרח,
עד היסוד בה דתך הרטו!

מה אעריך אלה לסעית קרח?
המה בני עמרם לבד מאסו,
ולשרתך סוף סוף יוצון ארח;

כי שלשה המה בני עולה, אשר השחיתו התעיבו עלילה, ובשיר החר"ף שמו

תהלה, ועליו חרשו חרישות און והאריכו למענית, והסבו לב העם אחורנית, והלכו בגללם קדורנית, ועל כן החריף ז"ל נשא משלו שנית:

ב.

מה אומרה? שיווי היש או ערך
לכאב לבני, מחלת הרוח?
אלאה נשוא עולם, עבודת פרך,
עד מה עליהם אדכאה אשוח!
עורה ימינך, אל תהי עוד ארך
אף, שבמך הרם ולא תנוח!
עד כי תהומם, כי תהומם מארץ,
עד כי לעולם תפרצמו פרץ!

א.

קומה, ה', אל, נשוא שוט זעם
לרדות באף חמה רשעים אלה!
בְּיָמֵי גֵאוּנְךָ נִעְרַם הַפֶּעַם,
עד כי למשל אָהוּם ופלא!
או חנני בין ולב לדעת,
ממחנם לנוס כמבית כלא!
כלא, סגור לנפשי ובור צלמות,
תבנית שאול הוא לי, דמות מות¹.

ג.

ממעלם יאכלו הפרי,
ובלחציהם ירחקו מישע!
ככה ינסו צוררי כל רגע,
חנם פצעים יבחנו ופגע.

השב גמולם אל בני המרי,
מאוהלם הגלם לגווי רשע!
כן, כאשר עמי יהלוכו בקרי,
וירדפו אותי בלי כל פשע;

שמעני. הידעת אם חבר החריף או מכתם, נגד החטאים האלה כנפשותם, תקולל בארץ חלקתם, ישו בו יבושו, תגלה הרפתם, כי זנתה אמם הובישה הורתם.

לבני. בהיך כי חבר החריף שיר נאה, אפס קצהו תראה, כי אתרי [אשר רוח] השירה החל לפעמו, רוח אחרת היתה עמו, ולא רצה להשלימו; והא לך השיר בדמותו כצלמו:

א.

בשתי סעיפים הנני פוסח,
יבקע לבבי זה, וזה פולח,
בשתי חלאים אשכבה על ערש;
זה נהפוך מזה, וזה מנגד,
ירקב עצמי כאכול עש כנגד,
מה שְׁצַרְי לזה — לרְעו ארם.

ב.

אהיה לתנין אח לַיָּעַן רְעו,
מרוב כבי עין² תהי העין,

עת אזכרה כי עוד אהי טובע
בכוץ, ומנוס לתמותה אין!
אנאק בחשבי כי אהיה עוד רפשי,
יכאב לבבי, תאבל הנפש.

ג.

אקרא לְרֵמָה אם ואב לשחת,
עת פעלי אראה ולא צולח;
עת אחזה נפשי כמוץ נדחת,
את שכבר סתו אני שובח!
לבי, בעת עליו יכס צלמות,
ישמח אשר יש אחרית ומות.

(1) ר"ל: מחנה אויביו הוא לו תבנית שאול ודמות מות, ועת הוא בתוכו הנהו כככלא ובבור צלמות ולכן יבקש מאת ה' שיבינהו דעת איך לצאת ממונו.
(2) מלשון מעין.

ד.

אחת באחת מחלי¹ יגשו,
 זה יעלה עלי זה לא ירף!
 קאת וקפוד אהלי ירשו,
 היה לפי העם ככודי טרף,
 כפי לשון אפעיה מלמד רצה,
 חרב מרוטה היא ותאכל נצה.

ה.

שליו בכית רענן הייתי,
 ויפרפרי צר בתוף ונבל,
 ובעת נקם שוד אהלי אניתו,
 צפן לבכי צערו מסבל;
 גם באמת מי לי, ועזרה אנה?
 ארץ ביד רישע כבר נתנה!

ו.

אל לעויל מפץ להסגרני
 אוי לו, ונפשו אותה ויעש!
 על זה כמקרה הכסיל יקרני,
 עיני בחילי כהתה מכעש;
 קצי בפועל ארדפה ובאומר,
 הה, כי מקורץ גם אני מחומר!

ז.

זיקיו זמן יזר לו כמתלהלה,
 מאוס שיטחו, לבו וסחי;
 אשתו—אחרים ירעו עליה
 יראה כתת פניו למכים ולחי;
 אל קול שאון אידו שאול מתחת
 ירגז, בלי תת לעפרו נחת!

ח.

צורי, לרגליו נא פרוש מכמורת,
 לא תשטרם מטומ, דחי או לכר;
 זרעו לאיש אפקך יהי כנעורת,
 לא ניץ בעמו לו יהי או נכר,
 אבל שאול יזר ובלתי כלה,
 תל עד יהי ביתו זרע טלה.

ט.

אך האויל משריש בעת נהו
 אקוב, ועוד ירפח כחץ השבע²?)
 דום, פי חדל אירו, ועוד אנחהו,
 יומי, לבד יומי אקלל שבע,
 לאמר: ימי המותה לא אצו,
 מספר חדשי לו כבר חוצצו!

י.

עשה לבכי כין זממי פשר:
 די לי היות-עוד, אדפסה ספר
 יותן פאר לי על קדומי עשר
 ידות, וזכונם למשלי אפר,
 עת יזמו הם לעשות כמהו,
 תהו לקו נטו ואבני כהו.

יא.

העת, המון שריו, לשכתך בית?
 קרא לכל הרי², מנשאי חרב!
 הכות בלי השאיר כנוקף זית,
 חיל מעני, כדמות זאבי ערב,
 עד היסוד עצמות מעיקי ערו!
 אכלו בשרם, דם שתגו ושכרו!

יב.

דעי כפי צוף נעמך תפוח
 גלה לעין עמים ערבות עבר!
 אז יתמחו עת תפקך בו רוח,
 אז יענו יחדיו בשאת ושבר:
 האלמי יון! לקול זה דומי!
 הם, לא להזכיר עוד זמירי דומי!

יג.

מצחי, כשמיר עז תהי הפעם!
 אראה אנוש גאה ואשפילהו;
 יסכול גבהלכב כבודות זעם
 מני, יכלכל כאויל מחלהו,
 לבני מרי אהיה לאיש מיכה,
 אשים לים מרים גבול ובריה.

(1) ת' מהלותי. (2) עפה"כ יחזקאל ל"ח כ"א.

יד.

מאויכי כי אמצו ממני
נקם קחה, מקללם לא תלא,
ולגואלי, רעי לאות שומני;
הראם זמירי, אך בדרך פלא
יורו לדורים בין, כשב כנער,
וידכאו את אויבים בשער.

טו.

כן, כאשר פלה לנוי פלטה,
נזמה והליתה בנילה תעד,
גאה וגאון תעדה עד עתה,
עד כי לקולך יאחזמו רעד;
וכדי להלביש שונאינו בשת,
בגדי נקמה גלבשה תלבושת.

יז.

נחש ינחש איש אשר כמוני,
אדע, ועלי לא ישיגו;
ילכדו זרים בחבלי עוני
דעתם, ואחר דברי ילעיגו,
ובקנאם בי מחרי תכלינה
עיני רשעים, מראות תכלינה.

יח.

לו חכמה ולאחרית יבינו,
אם על שלומם רודפי יחוסו,
הם עם משוגתם אזי ילינו,
מני כמשני ארי ינוסו,
ולבל היות מחר למו פי בלע,
משכן לסתרם חקקו בסלע.

טז.

מיץ אישכלותיו טוב כיון הרקח,
נועם מליצותיו בשר ונהי,
כדבש למתוק על כל לשון יהי.

אחי יהי רוחי בים הזמר¹,
אל רוגנים ניבו ילמד לקח;
צמאים ירוה בין בכרם חמר,

שמעי. אמנם האנשים ההם, מה ראו על ככה ומה הגיע עליהם, כי החריף¹
ז"ל לא דבר על המקובלים האמתיים, נפשותם צרורות בצרור החיים,
רק על הפתאים, אשר בלמוד הקבלה מתגאים, ולא ראו משנה וגמרא מעולם,
וקורים בס' מדרש הנעלם, כאלו לבם פתוח כפתחו של אולם, וגם חרה
אפו עלי עוילים, אשר פיהם מנבלים בדברי להג והתולים, וחשבו עצמם
ראשי שחלים, ולא הגיעו להיות זנבות שועלים, וידברו בסודות עמוקות
ובדברים עתיקים, ויסלפו דברי צדיקים. על אלה הזורים והרקים החריף¹
במליצתו, שפך כאש חמתו. ואולם לא על המון העם תלונה, כי אין להם
דעת ותבונה; כי תלונותיו על החכמים, כי רבים הם וכן שלמים, ואם ידם
לא היתה במעל, למה לא מוחו בידי בני בליעל?

לכני. כבר אמרתי כי תחת שלש רגזה ארץ, יפרצמו ה' פריץ על פני פריץ,
והגם כי הוכיחום חכמים כלם, לא שמעו בקולם, וגם את העם לא
תאשים, כי כל העדה כלם קדושים, ורובם גדולים וקטנים, על הדבר הזה
היו מלינים, ויהי העם כמתאוננים.

שמעי. שמעתי שאיש אחד בלי שם, גם הוא ידע ואשם, ועליו חנית שירו
עורר, אלינועם אחי המשורר, ושלח שיר לאיש צר וצורר:

¹ ר' יעקב פראנסים יצפה לעזרת אחיו ר' עמנואל, אשר עמד לימינו פעמים רבות בלחמו
את אויביו.

א.

מה זה ועל מה זה הויר מיער
כנף זמיר אחי באף כְּרִסְמֵת?¹
למה לנגדו כארי נהמת
יחד בחברת אויבים בשער?

ב.

גדול עינך מנשוא, הבער
לא עוד יִחַשְׁבַּ כְּאִשֶּׁר זַמְמַת,
שמן יהי לך אם לשמן קמת,
ותהי לים זעפו אָנִי בסער.

ג.

לבי לאש כעסו כאש קודח,
נגדך ונגד אויבים מנהו
„אנקמה מהם!“ כבר צורח;

אם צור כברזל יחצבו תראהו,
גם כי יהי דומם, אשר שולח
סביב שביביו אל פני מכהו¹.

ואל עמיתו אחר אשר כפעם בפעם, שאל ממנו שירים בטוב טעם, כתב
באף וזעם:

א.

חכמה ומוסר, דוד, אוילים בזו,
לשון רמיה, שוא וריק דוברת,
היום בדורנו תהי גוברת,
ומרדפי רעה לבד עלזו.

ב.

אנשי אמונה נבהלו, נרנזו,
כי האמת היום תהי נעדרת,
שפה ברורה לא תהי נערתת,
שירים נכונים נמאסו, ננזו!

ג.

מה רגשו גוים ומה ילינו
עלי ומר אחי, בעוד ידעו!
כי תוף וכנור כעדם תְּלִינּוּ?

אומר לדור כזה: לריק תיגעו!
בין משפתי שור וחמור תלינו,
שמה שריקות בוקרים תשמעו!²

האמת כי הרשעים האלה בהשתדלותם, לא עלתה להם מחשבותם, כי הפר
ה' עצתם, ושיר החריף אנשי שם הללוהו, ועל גפי מרומי התשבחות העלוהו,
ועליהם ועל זרעם קיימותו וקבלוהו, אנשי היחס והמעלה חברת רבני
ויניציאה המהוללה, המה גאוני עולם, ובראשם גדול שבכולם, הרב
הגדול כמוהר"ר שמתה לוצאטו נודע בשערים³, וגם רבנים ממקומות
אחרים, קמו לעזרת ד' בגבורים, ותהי להם השירה לעדה, בסוד ישירים ועדה,
ללמוד את בני יהודה, בקול רינה ותודה, ועל כן נשא אחיו אלינועם משלו:

א.

בכנף רננים על טרומי קרת
עופו זְמִירֵי נֹא, ושם תריעו,
שיר יַעֲקֹב הַשֵּׁר בְּקוֹל הַשְּׁמִיעוּ,
כי באמת בו האמת נהדרת.

ב.

גם כי קהלת בויערים סודרת
שן חרקו עליו וראש הניעו;
אם יעבירו קול ואם יביעו,
כי בו תהי דת האמת נעדרת:

(1) לב המשורר יוכל להחשב כצור, אשר יחצבו בו כברזל ובעת ההכאה ישלח שביביו
אל פני המכה אותו, כי לב ר"ע ישלח גם הוא שביביו אש אל כל אויביו וישרפם לשרפה.

(2) השיר הזה נרפס בספר קול עוגב לרא"ב פיפירנו עמוד ס"ו.

(3) ראה אדותיו תולדות גדולי ישראל לגירונדי עמוד 76 ועמוד 17 - 116 ואגרות שד"ל 300.

ג.

אפעה בשושנה, ומוציץ ארס; גבר אשר זקן ועיניו כהו, יתן דופי עיניו — בעין החרס.	אל תרגזו על זה ואל תתמהו, כי כן אנוש הנחלה על ערש, יקרא למתוק מר, ורע שמהו;
--	---

עתה נשים קץ למליך, עד שיפוח היום ונסו הצללים, ובעזרת האל והסדיו
בפעם אחרת נמתיק סוד יחדיו.

אמר אלינועם: קנא קנאתי למעלת אחי ז'ל על דבר המלינים על שירו
ואם היא מוסד על פנת יקרת האמת, כאשר כל קורא בו עיניו תחזינה
מישרים. לכן חברתי המתברת הזאת בשנת תכ"ח לפ"ק אחר שנתבקש הוא
ז'ל לישיבה של מעלה יום ה' לחדש תמוז שנת תכ"ז לפ"ק בעיר
פירינצי, ואח"כ מצאתי בתשובה ראשונה להרב הגדול רא"מ ז'ל ח"א
חתימת הרב ר' י' יחיאל¹ וקרוב לודאי שהרא"ם וסיעתו הסכימו לדעת
הרב י' יחיאל כיון שהביאו חתימתו לקיים דבריהם, וראיתי שהרב אחי ז'ל
דעתו בשירו מכוונת לדעת הרב י' יחיאל הגם שלא באו לידו שו"ת הנ"ל.
לכן ראיתי להביא כאן החתימה הנ"ל בדמותה כצלמה לפי שאינה מצויה
אצלנו, ואתם הדור ראו ושפטו בין אחי ז'ל ובין המלינים שר"י ולקוראים
תבא ברכת טוב. וז'ל הרב י' יחיאל ז'ל:

„הלא טוב אמנה כי הקבלה היא חכמה רמה איומה כנגדלות ובה
סתרי תורה ליודעי פשר דבר וממנה יפרד טוב טעם ודעת למשכילים
המזהירים כזוהר הרקיע אך בזמנינו אפס המדע הזה וסתרי התורה מעיני
כל רו לא ידע אנוש ערך החכמה הנשגבה הזאת וכל המחזיק בה יקרה לו
מההיוק והסכנה חלק רב ועל כיוצא בזה הזהירונו ז'ל במופלא ממך אל
תדרוש ובמכוסה ממך אל תדרוש ודי לנו במה שהורונו חכמי הקבלה
האמתית המוסכמת מכל צד בפירוש התורה ומצוותיה ע"פ המסורת לאיש
איש עד ימות משה והיא הנקראת תורה שבע"פ אשר בגללה עלה משה
למרום ועמד מ' יום ללמוד כלליה ופרטיה במדות הנמסרות לנו מפי הגבורה
ובדברים אלו אנו מחויבים להתעסק כי הם חיינו ואורך ימינו ואחריה לא
נשנה, אחת דתו להמית כל אשר ימרה את פיהם וכל אשר יעבור על דברי
חכמים חייב מיתה, אך יתר הרמזים אשר בהם כלו ימיהם חכמי הקבלה
עם היותם מסתרי ומעניני המושכלות, לא צונו עליהם כי אלו נשארו
להתעסק במ יחידי סגולה ואשר חננו ה' יתר שאת ויתר עז וזה בזמנים אשר
היו לפנינו אשר נשאר שנים שלשה גרגרים בראש אמיר שטו ולקטו בהם
א' מעיר וב' ממשפחה ולא כל הרוצה ליטול את השם יטול כי דברים הם
שכבשנם כבשונו של עולם, ובזמננו זה תם זכות אבות ואין מחזיק בדרך
החכמה הזאת, אדרבה הם הורסים פנות התורה ועמודיה יתפלצון מקול
מחצצים המה העברים העורים לא ידעו דרך ישכון אור ימששו כעור וילאו

(1) ראה אדותיו במ' דברי הימים לבני יחיאל לר' אליקים כרמולי (פפד"מ תר"י) פ"ד.

B
575.

למצא הפתח ובמקום שהשבו להרויח פתע ישברו ואין מרפא ורבים מעמי
 הארץ מתיהרים באמרם סוד ה' לנו למורשה לנו המים העליונים לא לכם
 בני התלמוד, ההולכים בחשך ולכם בל עמם, טח מראות עיניהם והדבר
 אין בהם, חכמים המה להרע לנפשם כי החזיקו במה שקצתה יד שכלם
 ורוצים לעלות במעלות ואין בידם ספק להגיע אל תכלית ויעלו קרם להתגדר
 בו והיה להם למוקש, ואם איש מבני ישראל ירצה לעיין בקבלה ראוי לעשותה
 כלי חמדה לעצמו, יבין בה מה שיובין באימה ביראה ברתת ובזיע כאיש
 הולך על הגחלים, לא יחזיק טובה לעצמו להורות לזולתו ליהיך וכ"ש לצבור
 כי תצא מזה תקלה להרום חומת התורה ולפרוץ גדר, יתפאר במה שלא
 יבין ויטעה בהתחלות התורה ושרשיה, יבא לידי מינות ויתרחק ממחוו
 חפצו, ויהי קרבת אלקים נוח לו שלא נברא, כל שכן וכל שכן לשנות מדרש
 ולבטל הלכה הלילה והס! נאם הקטן דוד י' יהיא ד"ל ע"כ.
 עוד אל הכלבים הנובחים, מול שירי המשובחים, ובלא יוכלו להגיע
 אל תפארת עוזמו, סורו טמא קראו למו:

ב.

רצצו לשונכם עם חסרי מוח,
 חלמו פני מלי כהולם הפעם,
 אכן למרחוק יהי הזעם,
 למה לפי תהיו שבי מלקוח?!

א.

אוצו כלבים צועקים לנבוח,
 הב! צעקו, הב, הב לשירך טעם!
 אך יש כפי חץ—אם נפיהם רעם
 אדע נשוך אם תדעו לצרוח.

ג.

לא יחלים אותם צדי או עשב
 כי סם אמת אזורק בתוך המחץ
 גם האמת כזה כסם המת!

הנני ארי טורף לבוש עוד כביש,
 גם רדפי פתאום בשני אהץ,
 אוי אל נשוכיהם ורוב צלמות!

